

Ο θεσμικός ρόλος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στη διοργάνωση διεθνών αθλητικών συναντήσεων

Της κ. **Αννελικής ΒΟΓΙΑΤΖΗ**
M.Sc. S.O.M., Lausanne

Εισαγωγή¹

Με αφορμή την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 από την Αθήνα, κρίθηκε σκόπιμη η διερεύνηση του θεσμικού ρόλου της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην διοργάνωση διεθνών αθλητικών συναντήσεων, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες, οι Μεσογειακοί Αγώνες, το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα κ.λ.. Ειδικά για τους Ολυμπιακούς Αγώνες είναι γνωστό, ότι η ανάθεσή τους αφορά την Πόλη διεξαγωγής τους και όχι την χώρα. Ωστόσο, είναι γεγονός, ότι όχι μόνο εμπλέκεται η χώρα, αλλά οι επιδράσεις στην οικονομία, στο περιβάλλον και στην επιχειρηματική δραστηριότητα είναι καταλυτικές.

Το αντικείμενο της παρούσας εργασίας δεν έχει ερευνηθεί επαρκώς μέχρι τώρα. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται απλό, μία προσεκτικότερη μελέτη όμως δείχνει τα κενά και τις συγκρούσεις των διοικητικών πρακτικών και των κανόνων δικαίου.

Διερευνώντας το θεσμικό πλαίσιο, προέκυψαν κατ' αρχήν τα εξής ερωτήματα: η διοργάνωση διεθνών αθλητικών συναντήσεων αποτελεί «τοπική υπόθεση» ή αναφέρεται στην προαγωγή των γενικότερων συμφερόντων ολόκληρης της Χώρας; Εάν δεν αποτελεί «τοπική υπόθεση», ποια είναι τα οφέλη που αποκομίζει ο υπόλοιπος πληθυσμός της Χώρας από μία τέτοια διοργάνωση; Εάν αποτελεί γιατί οι μεγάλες διοργανώσεις όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναλαμβάνονται από μία «Πόλη» (Δήμο), αλλά διοργανώνονται και συντονίζονται από τις Κεντρικές Υπηρεσίες του Κράτους; Μήπως τα όρια των «τοπικών υποθέσεων» είναι ρευστά και εξαρτώνται από τις εκάστοτε επικρατούσες αντιλήψεις και συνθήκες (οργανωτικές, οικονομικές, τεχνολογικές) ή ακόμη και από την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων σκοπών και συμφερόντων; Οι συνθήκες αυτές μπορούν να αντιμετωπιστούν από τους ΟΤΑ; Μήπως η έλλειψη οικονομικών πόρων αναιρεί ουσιαστικά την διαχείριση των τοπικών υποθέσεων;

Ι. Η έννοια της Τοπικής Υπόθεσης και η Διοργάνωση Διεθνών Αθλητικών Συναντήσεων

Το άρθρο 102 του Συντάγματος ορίζει, ότι αρμοδιότητα των ΟΤΑ είναι η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων. Ο καθορισμός της έννοιας της «τοπικής υπόθεσης», και συνεπώς της

1. Απόσπασμα από την Τελική Εργασία στα πλαίσια σπουδών μου στην Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης με επιβλέποντα Καθηγητή τον Κ.Γε.Αθανασόπουλο.

συνταγματικής έκτασης της διοικητικής τους αυτοτέλειας δεν είναι ευχερής.² Βασικά στοιχεία της έννοιας είναι, ότι αναφέρεται στην προαγωγή των συμφερόντων (από κοινωνική, πολιτιστική, οικονομική, οικολογική άποψη) των κατοίκων της περιφέρειας του ΟΤΑ και στην ικανοποίηση των βασικών αναγκών τους και ότι η σχετική με τις τοπικές υποθέσεις δραστηριότητα μπορεί να αναπτυχθεί κατά τρόπο ορθολογικό στο πλαίσιο της περιφέρειας του ΟΤΑ ή ενός Συνδέσμου ΟΤΑ. Δεν περιλαμβάνονται στον κύκλο των τοπικών υποθέσεων, δραστηριότητες, που αναφέρονται στην προαγωγή των γενικότερων συμφερόντων ολόκληρης της Χώρας ή έχουν σκοπό την ικανοποίηση ορισμένων βασικών αναγκών του πληθυσμού της ή ευρύτερων περιοχών της κατά τρόπο ενιαίο, η δε σχετική δραστηριότητα είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί ορθολογικά σε πλαίσιο ευρύτερο από το πλαίσιο της περιφέρειας ενός ΟΤΑ.

Υπογραμμίζεται, ότι η «τοπική υπόθεση» αντιτίθεται στην έννοια της «υπερτοπικής υπόθεσης» γιατί είναι ριζωμένη σ' ένα συγκεκριμένο τόπο, αναφέρεται ειδικά σε αυτόν και πρέπει να διοικηθεί αυτοτελώς με ευθύνη της τοπικής κοινότητας.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας γνωμοδοτεί επί ειδικών θεμάτων, που ανακύπτουν σχετικά με την έννοια της τοπικής υπόθεσης, εφαρμόζοντας κριτήρια πρακτικής σκοπιμότητας και εντάσσοντας όλες τις δράσεις, που δύναται να διεκπεραιωθούν και διοικηθούν καλύτερα στα πλαίσια ενός ΟΤΑ.⁴ Επί πλέον ο Καταστατικός Χάρτης διασφαλίζει την πραγμάτωση της Αρχής της Λαϊκής Κυριαρχίας σε τοπικό επίπεδο έτσι, ώστε ο αρετός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης να εξουσιοδοτείται από την τοπική κοινωνία για την διαχείριση των (εντός των γεωγραφικών ορίων του ΟΤΑ) τοπικών υποθέσεων.⁵

Εν τούτοις τα όρια μεταξύ τοπικών και μη υποθέσεων είναι ρευστά και εξαρτώνται από τις εκάστοτε επικρατούσες αντιλήψεις και συνθήκες (οργανωτικές, οικονομικές, τεχνολογικές).⁶ Ο νόμος δίνει το δικαίωμα δημιουργίας συνδέσμων ΟΤΑ ή σύστασης Μητροπολιτικού Κέντρου με στόχο την αντιμετώπιση οικονομικών, οργανωτικών και τεχνικών δυσκολιών κατά την ανάληψη πρωτοβουλιών⁷ όπως η διοργάνωση Διεθνών Αθλητικών Συναντήσεων. Μέχρι σήμερα όμως δεν υπήρξε παρόμοια προσπάθεια, ακόμα και για τις περιπτώσεις όπου η ανάγκη συντονισμού των δράσεων των ΟΤΑ α' και β' βαθμού κρίθηκε απολύτως απαραίτητη, όπως συμβαίνει για την οργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, που θα διεξαχθούν στην Αθήνα το 2004.

Η σύσταση Μητροπολιτικού Κέντρου (είτε με την σύσταση Μητροπολιτικής Αυτοδιοίκησης είτε με την μορφή Μητροπολιτικών Συνδέσμων) στο ευρύτερο συγκρότημα της Αττικής αποτέλεσε πάγιο αίτημα τόσο των Τοπικών Αρχόντων, όσο και ειδικών επιστημόνων, προκειμένου να αναληφθούν οι απαραίτητες δράσεις για την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων σε τοπικό επίπεδο. Η παρούσα κατάσταση δεν διευκολύνει την ανάληψη κοινών πρωτοβουλιών, ειδικά στην πρωτεύουσα, όπου συνυπάρχουν ταυτόχρο-

2. Σπλιωτόπουλος Ε.: *Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου*. Αθήνα 2000, σελ. 312. Αθανασόπουλος Κωνσ., ΓΕ: *Περιφερειακή και Τοπική Αυτοδιοίκηση*. Τόμ. Α' και Β'. Ε' έκδ. Αθήνα, 2000.

3. Π.Δ. Δαγτόγλου: *Γενικό Διοικητικό Δίκαιο*. Αθήνα 1997, σελ. 586-592.

4. Π.Δ. Δαγτόγλου: *Γενικό Διοικητικό Δίκαιο*. Αθήνα 1997, σελ. 586-592.

5. Ν.Κ. Χλέπας: *Η Τοπική Διοίκηση στην Ελλάδα, ο Διαλεκτικός ανταγωνισμός της Αποκέντρωσης με την Αυτοδιοίκηση*. Αθήνα 1999, σελ. 213.

6. Σπλιωτόπουλος Ε.: *Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου*. Αθήνα 2000. σελ. 312.

7. Κ.ΓΕ. Αθανασόπουλος: *Περιφερειακή Διοίκηση και Τοπική Αυτοδιοίκηση, τόμος Β'*. Αθήνα 2000, σελ. 32.

να δομές Περιφερειακής Διοίκησης, Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης (4 Νομαρχίες και μία Διευρυμένη), περισσότεροι από 90 ΟΤΑ, καθώς και πληθώρα Κεντρικών Υπηρεσιών, Υπουργείων και Οργανισμών με τομεακές αρμοδιότητες (π.χ. ύδρευση, συγκοινωνίες), ενώ απουσιάζει ένα κατάλληλο διοικητικό - οργανωτικό σχήμα με σφαιρική ευθύνη και αρμοδιότητες μητροπολιτικής εμβέλειας. Το πολυδαίδαλο διοικητικό σχήμα δεν είχε παρά να οδηγήσει στην «υφαρπαγή» αρμοδιοτήτων καθαρά τοπικού χαρακτήρα από την Κεντρική Κυβέρνηση για την αναμόρφωση και αναβάθμιση της Πόλης εν όψει των Αγώνων.

Επίσης, παρά την ύπαρξη ειδικού θεσμικού πλαισίου, οι ΟΤΑ δεν ακολουθούν την διεθνή τάση της «αστικής επιχειρηματικότητας», η οποία συμβάλλει στη δημιουργία επιχειρηματικών συνεργασιών μεταξύ Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα και στοχεύει στην προσέλκυση νέων επενδύσεων και πόρων σε κάθε πόλη. Η τάση αυτή εμφανίζεται αρχικά στις Ηνωμένες Πολιτείες τη δεκαετία του '70 και στη συνέχεια στη Μεγάλη Βρετανία και οδηγεί την Τοπική Αυτοδιοίκηση στο να αναπτύξει νέες μορφές διακυβέρνησης, που χαρακτηρίζονται από τα κριτήρια της επιχειρηματικότητας, της εμπορευματοποίησης, της κερδοσκοπίας, του ρίσκου και της αβεβαιότητας. Δημιουργούνται έτσι νέες μορφές συνεργασίας, γνωστές ως «Αναπτυξιακές Συμμαχίες» μεταξύ της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των Πολιτικών Κομμάτων και των Οικονομικών Συμφερόντων (κατασκευαστικές εταιρείες, τράπεζες, επενδυτές κ.ά.),⁸ οι οποίες αν και έχουν κατακριθεί, ότι συμβάλλουν σε Δημοκρατικό έλλειμμα Διακυβέρνησης, έφεραν θετικά αποτελέσματα στην διαχείριση εξειδικευμένων μεγάλων έργων, όπως η Διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων κυρίως στην Βαρκελώνη, αλλά και στο Σίνδευ.⁹

Στην Ελλάδα, στο όνομα της αποτελεσματικότητας και αποδοτικότητας κατά την άσκηση Δημοσίων Πολιτικών, εφαρμόζονται πρακτικές συγκεκρωτισμού μη συνδεδεμένες πάντοτε με τον «Δημοκρατικό Προγραμματισμό» και την «Κοινωνική Συναινεση». Οι έννοιες αυτές, που αναφέρονται και αναλύονται στην Εισηγητική Έκθεση του Νομοσχεδίου για την μεταρρύθμιση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης «Σχέδιο Ι. Καποδίστριας», δεν αποτελούν αντικείμενο εφαρμογής, παρά την βούληση της Ελληνικής Πολιτείας να ενισχύσει τους ΟΤΑ, αφού «άλλωστε η Τοπική Αυτοδιοίκηση για να μην καταλήξει σε ετεροδιοίκηση πρέπει να διαθέτει εκτός από την διοικητική της αυτοτέλεια, την οικονομική αυτοδυναμία και την λειτουργική της αυτάρκεια».¹⁰ Η Διοικητική Μεταρρύθμιση δεν ολοκληρώνεται, ενώ παράλληλα παρατηρείται υπαναχώρηση τόσο σε πολιτικό όσο και σε θεσμικό επίπεδο, όσον αφορά την αποκέντρωση και την δημιουργία ισχυρών και ανεξάρτητων ΟΤΑ. Έτσι, παρ' όλο που στον Ν.2539/97 προβλέπει αυξημένη συμμετοχή των ΟΤΑ στη διαχείριση των Κοινοτικών Πόρων,¹¹ με το άρθρο 13 του Ν.2601/98 (ΦΕΚ Α' 81) αναιρείται αυτή η δυνατότητα και η σχετική αρμοδιότητα εντάσσεται στην εξουσία της Περιφέρειας.¹² Παρόμοιες προσδοκίες επικράτησαν και για την διοργάνωση των Ολυμπιακών

8. *Τα Νέα: Ο Ανταγωνισμός των Πόλεων. Αθήνα, 10/11/1999.*

9. *Βογιατζή Α.: The Governance of the 2004 Olympic Games in Athens. Master thesis in Sports Organization Management, Lausanne Switzerland, July 2001.*

10. *Εισηγητική έκθεση του Ν. 2539/97, ΥΠΕΣΔΔΑ, Συγκρότηση της Πρωτοβάθμιας Αυτοδιοίκησης, Τόμος Α', Εθνικό Τυπογραφείο, Αθήνα 1998, σελ. 8-11.*

11. *Άρθρο 13, Ειδικό Πρόγραμμα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Ν.2539/97, Νόμος για την Συγκρότηση της Πρωτοβάθμιας Τοπικής Αυτοδιοίκησης.*

12. *Α.Βογιατζή: Το ΚΠΣ, το Σχέδιο Καποδίστρια και η χρησιμοποίηση Κοινοτικών Πόρων από την Τοπική Αυτοδιοίκηση, Εργασία στα πλαίσια του Μαθήματος «Ειδικά Θέματα Κοινοτικών Προγραμμάτων και Κλαδικών Πολιτικών» με Συντονιστή τον Ν. Κομνηνίδη και επιβλέπουσα Καθηγήτρια την Β. Σινάνογλου. ΕΣΔΔ, Αθήνα - Νοέμβριος 2000.*

Αγώνων, που όμως γρήγορα διαψεύσθηκαν όταν διαπιστώθηκε η αδυναμία των ΟΤΑ να δράσουν αποδοτικά και αποτελεσματικά, όπως απαιτούνταν από τις περιστάσεις.

Συνεπώς οι ΟΤΑ θα μπορούσαν να αναλάβουν σημαντικό μέρος της Διοργάνωσης Διεθνών Αγώνων εάν είχε πραγματοποιηθεί η θεσμική μεταρρύθμιση για την ισχυροποίησή τους. Ολόκληρη η διοργάνωση είναι δύσκολο να πραγματοποιηθεί από τους ΟΤΑ χωρίς την συνδρομή της Κεντρικής Κυβέρνησης, ειδικά όταν πρόκειται για Αθλητικές Συναντήσεις της εμβέλειας των Ολυμπιακών Αγώνων. Άλλωστε, παρά το γεγονός, ότι η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή αναθέτει τους Αγώνες σε μία Πόλη¹³ (και όχι σε μία χώρα όπως συμβαίνει με άλλους αθλητικούς οργανισμούς όπως η FIFA¹⁴ και το Παγκόσμιο Κύπελλο), αναγνωρίζει από την ίδρυσή της τον καθοριστικό ρόλο των Κυβερνήσεων στην Διοργάνωση. Το εδαφικό κριτήριο είναι σημαντικό στο μέτρο, που ορίζει το άρθρο 38 του Ολυμπιακού Χάρτη, σύμφωνα με το οποίο η πλειοψηφία των αθλητικών εκδηλώσεων πρέπει να τελεσθεί στην Φιλοξενούσα Πόλη. Προβλέπεται κατ' έξαιρση η οργάνωση αθλημάτων σε άλλες πόλεις της ίδιας χώρας, εφ' όσον υποβληθεί σχετικό αίτημα από την φάση διεκδίκησης. Έτσι, οι προκριματικοί αγώνες ποδοσφαίρου θα τελεσθούν στο Πανθεσσαλικό Στάδιο Ν. Ιωνίας Βόλου, το Παγκρήτιο Στάδιο Ηρακλείου, το Παμπελοποννησιακό Στάδιο Πάτρας και το Καντατζόγλειο Θεσσαλονίκης.¹⁵

Αλλά και στα πλαίσια της Πόλης, η χωροθέτηση των Ολυμπιακών Εγκαταστάσεων δεν περιορίζεται στα στενά διοικητικά όρια ενός Δήμου ή μίας Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης. Αυστηρότερες είναι οι διατάξεις,¹⁶ που ορίζουν, ότι οι Τελετές Έναρξης και Λήξης των Αγώνων, θα διεξαχθούν αποκλειστικά από την Φιλοξενούσα Πόλη (και μέσα στα όρια αυτής).

Πέραν τούτου, η τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων δεν μπορεί να θεωρηθεί τοπική υπόθεση, εφ' όσον επί μέρους τομείς της διοργάνωσης συνδέονται με την εξυπηρέτηση στόχων γενικού συμφέροντος ή μικτού χαρακτήρα, όπως η προαγωγή της αθλητικής και πολιτιστικής ανάπτυξης, η προστασία του περιβάλλοντος, ο χωροταξικός και πολεοδομικός σχεδιασμός, η εκπαίδευση, η δημόσια ασφάλεια, η βελτίωση των μεταφορικών υποδομών κ.ά.¹⁷ Οι στόχοι αυτοί παραπέμπουν σε υποθέσεις εθνικού χαρακτήρα, γεγονός που διακρίνεται και από τους νόμους για την διοργάνωση των Αγώνων. Στον Ν.2730/99 αναφέρεται, ότι «η τέλεση των Αγώνων συνιστά έργο μείζονος εθνικής σημασίας, που προάγει την αθλητική και οικονομική ανάπτυξη και την διεθνή προβολή της χώρας και στοχεύει στην ενίσχυση της ανταγωνιστικής παρουσίας της χώρας στο διεθνή και ευρωπαϊκό χώρο και στον ευρύτερο μεσογειακό και βαλκανικό της περίγυρο».

Τέλος, ο μη τοπικός χαρακτήρας της διοργάνωσης προκύπτει και από τις συνεργασίες, που απαιτούνται για την πραγματοποίηση των αγώνων. Πέρα από την Φιλοξενούσα Πόλη, σημαντικό ρόλο παίζει η Εθνική Ολυμπιακή Επιτροπή, η οποία αποτελεί την εκπρόσωπο της ΔΟΕ σε εθνικό επίπεδο, η Οργανωτική Επιτροπή, η οποία συγκροτείται κατ' ε-

13. Άρθρο 36 § 3 Ολυμπιακός Χάρτης-Olympic Charter in force as from 12th December 1999 International Olympic Committee, Lausanne Switzerland.

14. Jean Loup Chappelet: *L' engagement des Collectivités Publiques dans une manifestation sportive, Actes de la journée de Droit du Sport de la Faculté de Droit de l' Université de Genève, 25 mars 1999, Collection Genevoise. Switzerland.*

15. Άρθρο 2 παρ. 2 Ν.2730/99, Σχεδιασμός, Ολοκληρωμένη Ανάπτυξη και εκτέλεση των Ολυμπ. Έργων, ΦΕΚ Α' 130/25 Ιουνίου 1999.

16. Άρθρο 38 παρ. 1 του Ολυμπιακού Χάρτη.

17. Γ. Γιαννακούρου, Ελένη Τροβά: *Ολυμπιακοί Αγώνες και Δίκαιο. Αθήνα 2001, σελ. 240-245.*

πιταγή του Ολυμπιακού Χάρτη και της Σύμβασης της Φιλοξενούσας Πόλης και η οποία από την ημέρα της σύστασής της επικοινωνεί απ' ευθείας με την ΔΟΕ και τελεί υπό τις οδηγίες της και τον έλεγχο της,¹⁸ οι Εθνικές και οι Διεθνείς Ομοσπονδίες Αθλημάτων, οι οποίες είναι υπεύθυνες για τις τεχνικές προδιαγραφές και τους κανονισμούς των αθλημάτων τους, η Τοπική Αυτοδιοίκηση και η Κεντρική Διοίκηση της Πόλης υποδοχής των Αγώνων, για την χρηματοδότηση και τον συντονισμό των απαραίτητων για την διοργάνωση εργασιών και στην περίπτωση της Ελλάδας η Ευρωπαϊκή Ένωση (και μέσω αυτής η Ευρωπαϊκή Επιτροπή), η οποία απασχολείται τόσο με την χρηματοδότηση μεγάλων έργων από το Β' και Γ' ΚΠΣ, όσο και με την τήρηση της Κοινοτικής Νομοθεσίας σε θέματα ανταγωνισμού, ραδιοτηλεοπτικών δικαιωμάτων, ελεύθερης κυκλοφορίας πολιτών και νομιμότητας των εμπορικών και οικονομικών συμβάσεων, που υπογράφει η Οργανωτική Επιτροπή. Η διαπλοκή όλων αυτών των Εθνικών, Διεθνών, κυβερνητικών και μη κυβερνητικών φορέων αποτελεί μία συστράτευση δυνάμεων - ξένη προς το πνεύμα της έννοιας της τοπικής υπόθεσης - για την πραγμάτωση ενός κοινού σκοπού.

Το ερώτημα, που προκύπτει σε αυτό το σημείο είναι πως ο Δήμαρχος Αθηναίων νομιμοποιήθηκε να υπογράψει τη Σύμβαση Ανάληψης των Ολυμπιακών Αγώνων εφ' όσον αυτοί δεν αποτελούν τοπική υπόθεση. Η Σύμβαση που υπέγραψε ο Δήμαρχος Αθηναίων με τον Πρόεδρο της ΔΟΕ, όπως επίσης και ο Ολυμπιακός Χάρτης δεν μπορούν να δεσμεύσουν την Ελληνική Κυβέρνηση. Η ΔΟΕ ως μη κυβερνητικός οργανισμός, δεν μπορεί να απαιτήσει νομική ισχύ για τις αποφάσεις της. Οι Εγγυητικές Επιστολές που συνόδευσαν τον φάκελο της ελληνικής υποψηφιότητας σχετικά με την ανάληψη υποχρέωσης σεβασμού του Ολυμπιακού Χάρτη, κατά τον Κ. ΓΕ. Αθανασόπουλο¹⁹ αποτελούν Αίτιο Παραγωγικό της Σύμβασης χωρίς τις οποίες η ΔΟΕ δεν θα παραχωρούσε το δικαίωμα διοργάνωσης των Αγώνων στην Αθήνα, και κείμενα εκτός Σύμβασης, που σε καμία περίπτωση δεν δεσμεύουν νομικά το Κράτος, υπό την έννοια της παραγωγής εννόμων αποτελεσμάτων. Οι κανόνες και οι ρυθμίσεις, που θεσπίζει η ΔΟΕ εκφράζουν την τρέχουσα διεθνή πρακτική και έχουν την αποτελεσματικότητα εθιμικού δικαίου.²⁰

Επί πλέον η Σύμβαση της Φιλοξενούσας Πόλης²¹ αναφέρει, ότι εάν δεν τηρηθούν οι όροι, η ΔΟΕ έχει δικαίωμα να επιπλήξει την Πόλη και στην συνέχεια να λύσει την Σύμβαση και να ανακαλέσει τους Αγώνες, οι δε ανακύπτουσες διαφορές μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών, επιλύονται από το Αθλητικό Δικαστήριο στη Λωζάννη της Ελβετίας βάσει του Κώδικα Αθλητικών Διαιτησιών.²²

Συνεχίζεται...

18. Άρθρο 39 Ολυμπιακού Χάρτη και άρθρο 6 κεφ. 1 Σύμβαση Φιλοξενούσας Πόλης (υπεγράφη από την Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή, τον Δήμαρχο Αθηναίων και τον Πρόεδρο της Εθνικής Ολυμπιακής Επιτροπής την 5η Σεπτεμβρίου 1997 στη Λωζάννη της Ελβετίας).

19. Κ.ΓΕ. Αθανασόπουλος: σκόλια μετά από συνέντευξη.

20. J.A. Nafziger: Διεθνές Αθλητικό Δίκαιο. Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 61.

21. Άρθρο 52, Σύμβαση Φιλοξενούσας Πόλης, 5 Σεπτεμβρίου 1997.

22. Άρθρο 59, βλέπ. Σύμβαση όπως παρ. «Εφαρμοστέο Δίκαιο και Επίλυση Διαφορών-Άρση του Δικαιώματος Ασυλίας: Η Σύμβαση καιαρτίστηκε βάσει της Ελβετικής Νομοθεσίας. Όποια δέποτε διαφορά αφορά στην εγκυρότητα, την ερμηνεία ή την εφαρμογή της θα πρέπει να επιλύεται ολοκληρωτικώς μέσω Διαιτησίας, εξαιρουμένων των Δικαστηρίων της Ελβετίας ή αυτών της φιλοξενούσας χώρας. Η υπόθεση θα εκδικάζεται από το Αθλητικό Δικαστήριο, βάση του Κώδικα Αθλητικών Διαιτησιών του προαναφερθέντος Δικαστηρίου, στη Λωζάννη της Ελβετίας. Η φιλοξενούσα Πόλη, η Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή (ΕΟΕ) και η Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων (ΟΕΟΑ) δεν δικαιούνται να επικαλεσθούν διάταξη, που θα τους παρέχει ασυλία έναντι όποιας δέποτε αγωγής, διαιτησίας ή άλλης προσφυγής, στη δικαιοσύνη, η οποία θα κινηθεί από τη ΔΟΕ...».